

vlivu, protože, i když se všechno to zjištění, jež dovolatelé napadají, vypustí — a také skutečně rozhodnutí odvolacího soudu na něm nespočívá — zůstane napadený rozsudek ve své moci a váze, čímž odpadá jako bezpředmětný i dovolací důvod neúplnosti řízení, který intervenientka uplatňuje a který se vztahuje na tato zjištění, v nichž dovolání spatřují rozpor se spisy. Odvolací soud totiž správně dovozuje, že šofér důvodně za to míti mohl, že na trati silnice, kde se úraz stal, bude náledí nebo vůbec nebezpečí, protože už na V. činil proti nebezpečí opatření (které však se neukázalo dostatečným), a protože už ráno, když po trati té jel, byla na kritickém místě silnice tvrdá, pokrytá sněhem, a že tedy jako šofér musil z toho seznati, že nepojede po cestě normální, a že měl tedy zastaviti a situaci přehlédnouti (což by bylo vedlo v posledních důsledcích k bezpečnému opatření, t. j. vysazení cestujících a přejetí nebezpečných míst s prázdným vozem) a dále, že nejen toho neučinil, nýbrž jel rychlostí nepřipustnou 15—17 km, kdežto přípustnou byla (když už se jelo s vozem plným cestujících) rychlost jen mnohem mírnější, při čemž jest nejvyšší soud toho názoru, že neváže tu ani mínění znalců, kteří udali rychlost 10 km, nýbrž odporoučela se rychlost co nejmenší — po případě 5 km a méně — taková, aby šofér byl pánem vozu a jízdy a mohl, když už cestující nevyložil, každým okamžikem zastaviti (§ 45 a 46 nař. z 28. dubna 1910, čís. 81 ř. z.). Podle tohoto právního posouzení je rozhodnutí správné a bylo proto tak uznati, jak se stalo.

Čís. 8235.

Náhrada škody podle § 1327 obč. zák.

K výdělku oprávněného lze přihlížeti jen po dobu skutečného jeho zaměstnání. Vyšší výdělek za tuto dobu než činí prisouzené výživné, nelze započítavati na dobu bez zaměstnání.

Náhrady na výživu lze se domáhati od podání žaloby bez ohledu na to, kdo poskytoval výživu až do pravoplatnosti rozsudku.

Zněl-li žalobní návrh na výživné až do způsobilosti žalobce k výživě, nemůže soud bez návrhu žalovaného stanoviti v rozsudku jiné časové omezení.

(Rozh. ze dne 18. srpna 1928, Rv II 749/27.)

Otec nezletilých žalobců byl usmrčen při neštěstí na dráze. Nárok proti dráze na náhradu škody byl uznán důvodem po právu soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z důvodů, uvedených v čís. sb. 5601. Procesní soud první stolice prisoudil po té nezl. Emilu T-ovi 11.900 Kč a měsíční důchod 350 Kč až do doby, kdy se bude moci sám živiti, nezl. Janu T-ovi 14.650 Kč a měsíční důchod 350 Kč až do doby, kdy se bude moci sám živiti. O d v o l a c í s o u d k odvolání žalované dráhy napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Prámem nižší stolice přihlížely k výdělku nezl. Emila ve zbrojovce pouze tak, že osvobodily žalovanou od povinnosti platiti mu výživné po dobu, po kterou jeho zaměstnání ve zbrojovce trvalo, a odečtli od příspěvků již zadrželých příspěvky za dobu toho zaměstnání. Vydělal-li Emil více, než 350 Kč měsíčně, není tím řečeno, že žalovaná má právo žádati, aby toto plus započítáno bylo na dobu, kdy byl bez zaměstnání. I kdyby zásadně to bylo přípustno, musila by žalovaná dokázati, že žalobce opravdu toto plus ušetřil a že tu tedy nyní tento fond na jeho výživu v době nezaměstnanosti je, o což se však vůbec nestará, anebo — neprávem — starost o to a břímě průvodní o opaku přesunuje na žalobce, jakož vůbec nepostihuje, že by se touto otázkou byla musila zabývat i již v první stolici, nyní že je nepřipustnou novotou. Mimo to však v materielně právním ohledu přehlíží, že chlapec mohl se svým výdělkem podle § 246 obč. zák. volně nakládati, což by podle § 151 obč. zák. bylo platilo i tehdy, kdyby otec byl býval ještě na živu. A i kdyby byl chlapec něco byl ušetřil, nesměl by ani otec upotřebiti pro něj jistiny, nýbrž jen úroky, jak to z § 150 obč. zák. jasně plyne, což však pro nepatrnost vůbec nelze v počet bráti.

Otázka oprávnění žalobců. Tu dovolání přehlíží obecně známou právníčkou pravdu, že o nároku podle § 1042 obč. zák. může býti jen tehdy řeč, když matka by se domáhala náhrady za výživu dětí pro dobu před podáním žaloby; když však žalobci s nárokem proti žalované vystoupili, mají právo žádati výživné ode dne žaloby, nehledíc k tomu, kdo je od té až do pravoplatného rozsudku živil. Kdyby stanovisko dovolání mělo býti správným, byla by matka nesměla po čas sporu chlapce vyživovati, chtěli-li by se tito námitky nedostatku aktivního oprávnění, kterou žalovaná činí, uvarovati a mohli by tedy v mezičase zemřít i hlady. Z toho nejlépe viděti planost této námitky, kterou ostatně žalovaná uplatňuje až v řízení opravném, tedy cestou nepřipustné novoty, opět přehlížejí, že každá námitka jakožto obranný prostředek musí se uplatňovati (§ 182 c. ř. s.) a není ani povinností ani právem soudu, by si ji sám vytvořil. I kdyby to dle skutkového obsahu sporu bylo možno, t. j. tedy ani tehdy nesmí se jí soud chápati z vlastního počínu, když je to námitka pouze právní, jak to také zcela jasně plyne i z předpisu § 482 první odstavec (513) c. ř. s., podle něhož v řízení opravném žádná nová námitka vznášena býti nesmí, z čehož není výjimky ani pro námitku nedostatku oprávnění.

Aby se v rozsudku určilo časové omezení přisouzeného výživného, to by byla musila žalovaná už v první stolici navrhopat. Nárok žalobní zněl na výživné až do způsobilosti žalobců k výživě a toho se musil soud držeti a nesměl dobu vyživovací povinnosti žalované dráhy sám jinak určovati, neboť § 404 c. ř. s. mu nařizuje, by vyřídil všechny návrhy ve hlavní věci. Když žalovaná se žádným protinávrhem nevystoupila, neměl soud ani možnosti činiti něco jiného než vyříditi návrh žalobní, jenž odpovídá zákonu, a tak věci žalované strany bude, by si sama posoudila,

kdy její vyživovací povinnost pomine a podala si případnou žalobu na uznání jejího zániku. Křivda se jí neděje a je vůbec otázkou, který způsob je praktičtější, zda ten, či onen, jakým vyřízen dovolávaný žalovanou případ rozhodnutí býv. víd. nejv. soudu čís. 1661 Gl. U. n. ř.

Čís. 8236.

Jest na vymáhajícím věřiteli, by v návrhu na povolení exekuce zabavením a přikázáním k vybrání dlužníkovu práva z pojišťovací smlouvy podrobně uvedl a osvědčil okolnosti, které jsou důležitými pro otázku přípustnosti exekuce na nároky z pojišťovací smlouvy, najmě zda jde o pojistku svědčící doručiteli nebo majiteli či o pohledávku nekrytou listinou.

(Rozh. ze dne 23. srpna 1928, R I 522/28.)

Soud první stolice povolil k vydobytí peněžité pohledávky exekuci zabavením a přikázáním k vybrání práva povinného ze životní pojistky proti pojišťovně A. Rekursní soud k rekursu pojišťovny A. exekuční návrh zamítl. Důvody: Stěžovatelka tvrdí, že jde o zabavení nároku z pojišťovací smlouvy znějící na doručitele, a že proto měla být exekuce povolena podle § 296 ex. ř. nikoliv podle § 294 ex. ř. Podle § 148 pojišťovacího zákona čís. 501/1917 ř. zák. zabavují se majetkoprávní nároky ze smlouvy o životní pojištění podle § 294 ex. ř., svědčí-li však pojistka majiteli nebo doručiteli, podle § 296 ex. ř. Hledíc k ustanovení § 54 čís. 3 ex. ř. bylo povinností vymáhající strany, by podrobně uvedla a osvědčila okolnosti, které pro otázku přípustnosti exekuce na nároky ze smlouvy pojišťovací jsou důležitými (srov. rozh. n. s. v Právniku roč. 65 str. 164), a udala vše, co podle povahy případu je důležité pro nařízení soudu povolujícího, neboť jen v tom případě mohla exekuce správným způsobem být povolena.

Nevyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu,

n e b o ť

jeho vývody nebylo vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení. Poznamenati sluší, že nesejde na tom, že podlužnice tvrdila, že se zabavení týká nároků z pojišťovací smlouvy znějící na doručitele a že proto měla exekuce být povolena podle § 296 ex. ř., nikoli podle § 294 ex. řádu, nýbrž jest podstatou věci, že exekuční návrh nebyl se zřetelem k ustanovení § 148 zákona ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák. o pojišťovací smlouvě správně instruován, neboť není v něm uvedeno, zda se navrhuje zabavení pojistky doručiteli nebo majiteli svědčící, či zda jde o pohledávku listinou nekrytou, takže podle údajů návrhu nelze posouditi, zda se má zabavení pohledávky státi po-